

XXVII. évfolyam

12. szám

SZERETET

VALLÁSOS REFORMATUS EGYHÁZI FOLYÓIRAT

Alapított az 1906. esztendőben.

Alapította, szerkeszti és kiadja: Török Imre

Megjelenik havonként Kisujszálláson. — Előfizetési díja: helyben 2 P. Vidéken 2.40. Egyes szám ára: 25 fillér

Kisujszállás

1938. dec. hó

**Áldott adventet és karácsony ünnepet
mindenkinek, aki kezébe veszi a „Szerelem”-et!**

A CXXVI. Zsoltár

Ezt az áldott Zsoltárt intésként egy héten át mindennap reggel felolvastam a mi templomunkban. A következő vasárnapon pedig prédikáltam is erről. Csodálatos Zsoltár ez, csodálatosan illik is Magyarország, magyar nemzetünk mostani sorához. Mikor a szabadító Isten a szent hajdanban Sion foglyait kihozta, még a pogányok is azt mondták: „Hatalmas dolgokat cselekedett ezekkel az Isten!” Hát még maguk azok, akiket az Úr megszabadított! Szent, nagy örömmel teltek meg a szívek és minden száj örömondással!

Szólaljatok meg most szép erdős hegyek, hova először lépett e földre egykor Árpád vezér fehér lova. Zendítsd kürtödet nagy hegyek oldaláról végig a rónaság felett, Lehel vezér. Tábori dobos, verd a zengő dobot Munkács várfaláról. Kassa piacán végig nyalka kurucok lovalába csattogjon. Krasznahorka büszke vára döngesd üres nagytermeid visszhangját, hadd halljuk, mi volt ott, mikor még Andrassy generális adta parancsát. Szólaljatok honti-barsi erdők-mezők, mondjátok el, hogy is volt az, mikor Beresényi

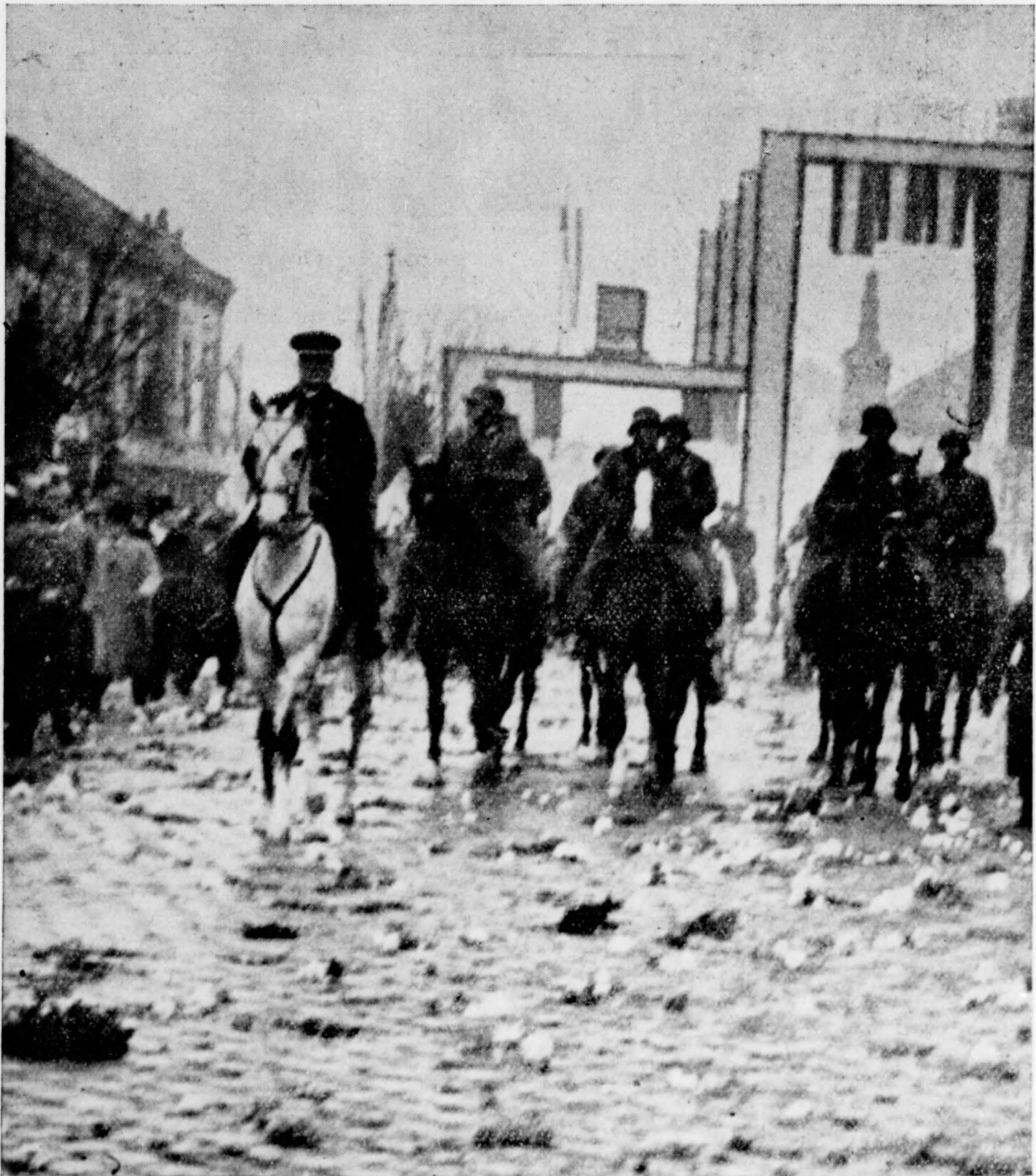
fővezér táborát vizsgálta?! És Te, Klapka vezér, állj ki még csak egyszer ős Komárom várfoára, s mondjad évtizedeket átható nagy-nagy szózattal, az Induló szavával:

Jönne bár egész világ eltiporni a magyart,
Él az Úr, s kegyelme ád
Nékünk, erőt, diadalt.

Csatára, csatára, csatára lelkesen,
A szent ügyet meg nem dönti senki sem!

S nézzétek, lássátok, néhány napja csak, valaki léptetett fehér lován Komárom földjén, Kassa nagypiacán: az „országgyarapító” Vezér! A Rákóczi-induló zeng s örömétől zokogva beszél Horthy, a hős. És felfigyel sírboltjában Rákóczi nagy fejedelem: „Ím megújultak a régi nagy idők. Ím itt van a magyar advent!”

Teljék meg most minden magyar szív csudanagy örömmel, Isten szerint való szent-nagy örömmel és kiáltsa fennen minden száj vígsággal, örömkönnny szakadjon, minden szó örömtől való nagy zokogássá váljék:

Országgyarapító Horfhy kormányzónk bevonulása a virágos Kassára

„Hatalmas dolgokat cselekedett velünk az Úr, azért vígadunk“, mert meghallgatta, megértette, megteljesítette Előtte sokszor sírva elsírt imánkat, s megszánt és megáldott minket a szabadító Isten.

— — — — —
A szatmáresekei temetőn pedig mint-ha mozdulna egy sír: Kölesey ébred a pil-

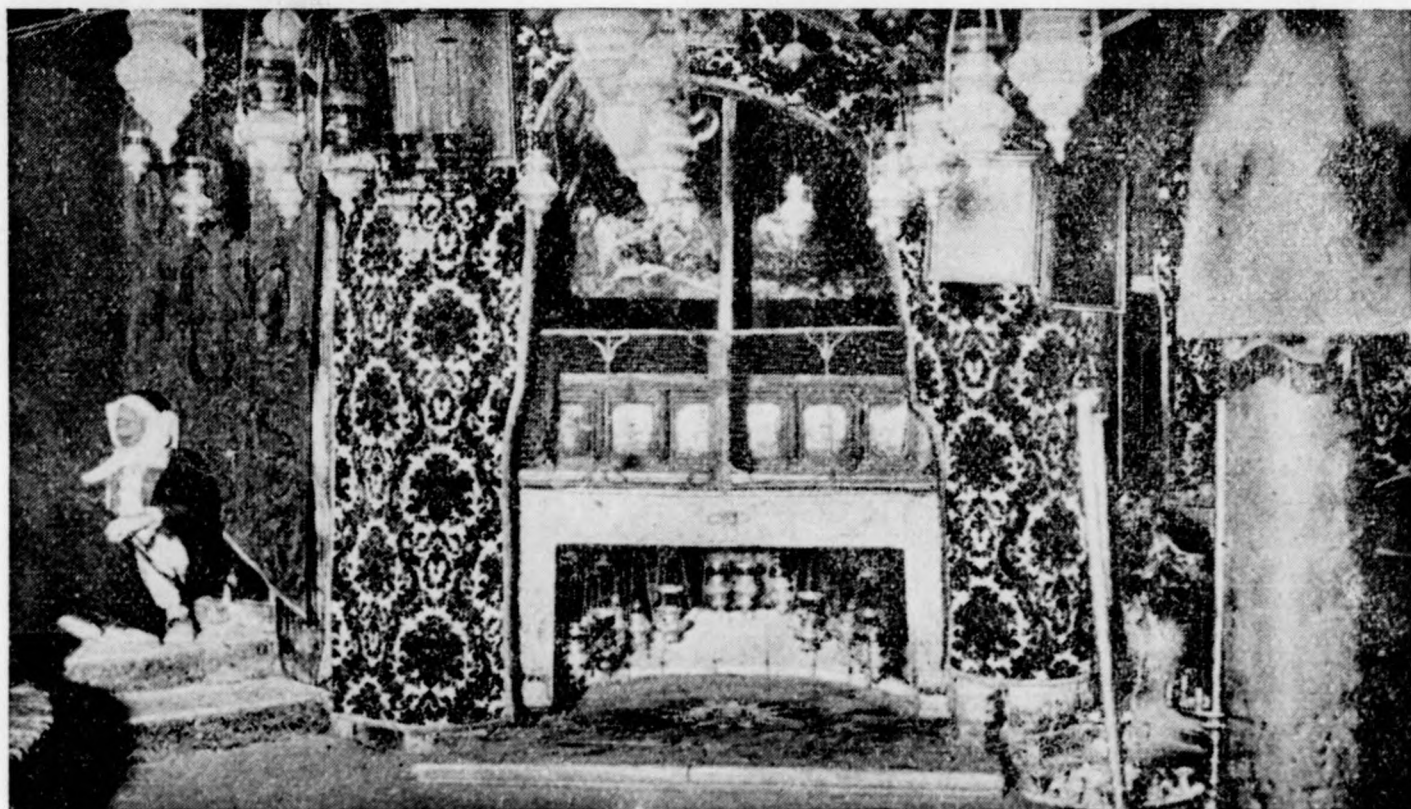
lanatnak ezredrészére, esontkezében lantja, s e szent ének rajta:

Isten áldd meg — továbbra is áldd meg, ezer éveken át is — áldd meg a magyart!

És bezárul és némán áll előttünk tovább az a sír a csekei temetőn... Alszik Köleseynk tovább a teljes magyar feltámadás reménye alatt.

Karácsony hava

Szívem örömteljes reszketésétől szinte a kezem is megremeg, mikor leírom a fenti címet. Karácsony! mi mindent jelent

Krisztus Urunknak áldott születése helyén épült barlangtemplom

ez az egyetlen szó? Mennyi boldogságot, mennyi szeretetet! Úgy érzem, hogy az a boldogság-garmada, mely ilyenkor-tájon minden keresztyén szívet betölt, betakarja azt a rengeteg boldogtalanságot, nyomorúságot, amelyekkel teljes ez a szomorú világ. Karácsony havát megértük, Isten jóvoltából. Drága adventi napok, szent kalauzok, visznek-vezetnek az áldott ünnep felé. Az angol költő írja: Mintha ajtót nyitnának köztem és a hang között, nyitják, aztán meg-meg beteszik, — úgy hallja-hallgatja a lelkem az angyali éneket: „Dicsőség magasságban az Istennek, békesség e földön s az emberekhez jóakarat!”

Fegyvergyárak, ne kattogjon gépeitek nagy kereke! Bombavető repülőgépek, ne berregjete! Szurony ne villanj, karsú ágyúcsövek meg ne dördüljete! Ének zendüljön, imádság szálljon; ne fegyver csattogjon, ne lőporfüst keljen — a szent adventben, karácsony havában, karácsony ünnepében!

Különösen mi, a világ által elfelejtett, elhagyott árva magyarok, örüljünk a leg-szentebb örvendezéssel. Nekünk előre el-

jött még november elején az adventünk, a karácsonyunk. Eljött az idő, mit száz-
ezrek vártak. Egy millió magyar testvé-
rünk visszatérése most a mi karácsonyi
ajándokunk. Több száz református kis ek-
klézsiában, s nagy eklézsiában, másként
zeng majd az ének, másként egészen, mint

húsz esztendő óta. Örömkönnyeket sírva
énekelnek majd nagyboldogan „Krisztus
Urunknak áldott születésén“.

Ádvent, Karácsony-hava, Kará-
csony!

Dicsőség magasságban az Istennek!
Amen.

Hogy miközöttünk a Szentírásnak mi nyelvünk szerint való magyarázatja ritkábban találhatók, hogy az Isten minket ne kedvelne s kegyelmét ne nyujtana és világosító ajándékival meglátogatni ne akarna, hanem ez a mi nemzetségünknek restségétől és fös-vénységétől vagy, mert sem úri renden, sem polgári renden nem kezdenek találatni, kik seholákat építenének és segítenének, jó nemeserkölcsű és éleselméjű ifjakat válogatva idegen országokban tanítanának, kik mind csak ebekre, lovakra, maga torkára visel gondot, az isteni tiszteletre rá sem tekintenek, csak az Isten az ő jóvoltából adogat közinkbe tanítókat minden érdemünk fölött.

„Anyám, ne szorítsd úgy a szívemet“

Krasznahorka büszke várát kiki ismeri vagy a kurucos, szép, bús nótából, vagy a földrajzból. Gömör megyében van az ősi vár, úgy tudom, Andrassy birtok most, régen a Bebek-családé volt. A vár neve, ha jól értesültem, „Piros Hegyet“ jelent: Kraszna Horka! — Hejh, hajdanában magyarok gyültek ott össze seregszámra, s tanakodtak. A nagyteremben ott vannak a magastámlájú székek ma is, egyiknek alacsonyabb, másiknak magasabb az ülökéje. Ugyan miért? Magasnövésű magyar az alacsonyabb székre helyezkedett, rövid derekú a magasabb székre: így lettek „egyenlők“. (Óh így egyenlíti máma is a böles Sors az embereket: a szegény szegénységében is boldogabb nagysokszor, mint gazdagságában a gazdag!)

Node Krasznahorka!

Serédy Zsófia asszony ott nyugszik (Nem „porlad“!) a krasznahorkai kápolna jobboldali részében, üvegkoporsóban, rothadatlanul, s...kezét felfelé emelve tartja. Megindító története van Serédy Zsófia nagyasszonynak. Nemes kurucoktól elpártolt a hitvese, Andrassy István generális s labancoknak, „császármadaraknak“ kezökre adta Lőcse várát. A hadi sors tehát a nagyasszony férjét és két felnőtt szép fiát ellenkező táborokba fordította, a fiúk anyjukkal a kuruc Krasznahorkában, az apa az ostromló labanc seregben, s bizony lőni kellett az apa seregére, tehát az apára. A várvédő kuruc vezér parancsolt is kemény parancsal, hogy tüzeljenek. A nagyobbik fiú lőtt is, egyben felkiáltott, felsikoltott iszonyú nagy szóval: „Anyám, ne szorítsd úgy a szívemet!“

Tehát a zord, vad tábori életben is érezte a gyermek az anyja kezét a szívén.

Pedig az anyja már ép azon a napon halottan feküdt a ravatalán. Megölte a rettentő szívmegegyezés, a gyermekei atyjukat lövik. S íme nemsokára rémülten látták a halottlátók, hogy a jobbkeze fel van emelve az anyának (Így van ez a kéz mai napig is!), mintha valakit inteni akarna, valami másra, mint amit az tenni akar, mint amit tenni muszáj a gyermekének. A fiát, a fia szívét akarta keze

mozdulásával inteni, tettétől visszatarítani.

Anyák, anyák, ott tartjátok-e kezeiket gyermekeitek szívén? Hogy ne tegyék azt, — vesztükre, romlásukra, boldogtalanságukra, amit a szörnyű Hatalom, a Világ, a Sátán parancsol nekik.

Krasznahorka vára, Serédy Zsófia porladatlan teteme, — Lőcsei Fehéraszszony! — intsd, tanítsd kétszázadnál több idő óta porladatlanul felemelkedő kezédel az édesanyákat, hogy vigyázzanak hűséggel, ezer imádsággal, gyermekeik szívére.

Szorítsák, szorítva tartsák azoknak a szívét. Mert azoknak a szíveknek a boldogsága az ő boldogságuk, s a gyermek szívének boldogtalansága az anyák szívének is boldogtalansága. Isten előtt felelősök vagytok édesanyák gyermekeitek szívéért!

A beszélő szobor

A kassai múzeumban látható Pannóniai Márton lovasszobra; katona volt előbb, aztán pappá lett, püspökségre is emelkedett. Azt írtam a címben a szobráról, hogy „beszélő szobor“, holott néma. De mégis beszél az a néma anyag, tanít. Azt ábrázolja, hogy a lovag, Márton, — egy a föld porában fetregő, rongyban didergő öreg koldusnak ruhát ad. Éles kardjával két darabbá vágja bő, vitézi köpenyét, s az egyik felét a koldusnak adja, hogy senyvedt testét az agg béfedezze.

Krisztus beszél hozzánk e szobor-ábrázolatban, mondván: Ha két falatod van, egyiket add oda annak, akinek nincs betevő falatja! Ha látsz ruhátalant, rongyba öltözöttet, — vágd ketté még a köpenyegedet is, mint Márton vitéz tette!

A szeretet ünnepe közeleg, — a Felvidéken sok az éhező... „Menj el, és akképen cselekedjél“ — mondja a Krisztus, a szeretet Királya, — akképen cselekedjél, mint Márton vitéz!

Dr. Tasnádi Nagy András igazságügyminiszter

Mikor Budapestről lerándul Kisújszállásra, hogy országos nagy gondjai között üdülést nyerjen a szíve a testvéri szeretet kiáradásából, itt látjuk őt sokszor templomunkban. Zsoltárja mindig vele, buzgón énekel, s hallgatja Isten Igéjének hirdetését. Hittestvérünk ő s a budapesti egyházmegye gondnoka épen. Most, hogy felmagasztalta őt az Isten magyar hazánk miniszterévé, — mint sürgönyömben is nyilvánítottam: Hazánk igazságügyminiszterét, a haza bölesének, nagy Deák Ferencnek késői hivatali utódát, református egyházunk egyik büszkeségét boldogan köszöntjük!

Vivát, floreát!

Szent h iradás

Hallom a ruszinszkói testvérek felől, hogy még ma is, kétszáz évnél több idő után, minden asztalnál üresen hagynak egy helyet. Valakinek! Várnak valakit: a nagyságos fejedelmet, Rákóczi nagyfejedelmet. A szabadítót, a jóltevőt. Könynyekre indított, mikor ezt hallottam. Egy üres hely az asztalnál, egy tányér, egy fapohár. Szegény jó ruszkinok, nemes szívű, kedves ruszkinok! Ti tudjátok, ti érzitek, soha el nem felejtitek, ki volt Rákóczi fe-

jedelem! Nálunk az Alföldön nincs ilyen szokás.

De nem is erről akarok én beszélni, írni most. Egy másik fejedelemről, nagy Királyról. Most várjuk jöttét, épen az adventben. A Krisztus Ő! Ne asztalotoknál hagyjatok Neki helyet, hanem szívetekben. Oda kívánkozik Ő, boldogítani akar titeket, mindenkit. Óh énekeljétek, nagyfenn zengjétek:

Óh áldott Vendég, nálunk szállj... várunk! Nagyon várunk, Szeretet szent Fejedelme, Királya!

Láttam őket meghalni

A halál gyakran kopogtatott az aggenházak kapuján.

Jött a vénekért, hiszen az ő népe voltak immár. És ők várták nagy megnyugvással. Ki zúgolódott volna ellene? Hiszen olyan jó a pihenés az élet nagy menetelése után. Jó tudni azt, hogy örökös szállás várja a lelket annál az Úrnál, aki elküldötte belénk a lelket sok évtizeddel előbb, hogy számos évekig lakói legyünk itt az élet vendégfogadójának.

Az embereket Te meg hagyod halni
És azt mondog az emberi nemzetnek:
Legyetek porrá, kik porból lettetek!

Olyan jó az, hogy Ő meg hagy halni.
Hogy megvált a testtől, ettől a vén cserépedénytől, melyben hordozzuk az élet olaját. Olyan jó, hogy megszűnik egyszer a fájdalom és a betegség, az öregség nehéz igája és a hajó örökös kikötőre talál.

Naponta haltak meg. A halál örökös vendég lett a vének között, megszokták. Elvesztette rettegését a félelmek királya. Látták, hogy csak egy csendes álom a halál.

Mert a legtöbbjüket álomban érte. Megvaacsoráztak, beszélgettek, lefeküdtek, aztán éjszaka egy csendes kis sóhajjal megszűnt az életük.

Kisímultak a ráncok, a halott arcvo-násain nem látszott immár a lét szenvedése, csak végtelen nagy csendes nyugalom.

Akkor az élők odasereglettek a holt köré. Csendes imát mondtak. Aztán összetették a fonnyadt kezeket imára kulcsolva. A kezeket, amelyek dolgoztak, harcol-

tak, imádkoztak, öleltek, könyörögtek egy hosszú életen át. Aztán lecsukták a halott szemeit. A szemeket, amelyek látták a napfölkeltét, a nyarat és az őszt, a nyomorúságot, a harcmezőket, a bölcsőket és a termő mezőket, a régi szerető arcát, az élet fényét és borús mélységeit, mindent, mindent, amit úgy hívnak: élet.

És felsóhajtott egy-egy aggastyán, a holthoz beszélve:

— Holnap majd én is elmegyek szomszéd!

Igen, a halál verbuválta köztük légióját szüntelen. De mégis csorbítatlan maradt a brigád, mert újak jöttek és megint megteltek a menedékházak.

Láttam őket meghalni. Fájó szomorúsággal néztem, hogy enyészik az élet. Haltak a vének. Meghaltak velük régi mesék, amiket csak ők tudtak még, száz évvel ezelőtt született anyókáktól, amiket ők jegyeztek le emlékezetük lapjaira. Színes szép magyar mesék. Meghaltak velük.

És meghaltak velük régi énekek. Nóták, amikben benne volt ó-nádasok zizegése, vágató betyárlovak patáinak dobogása a pusztán, külsországi kaszárnnyak lélekbemarkoló hangulata, virágénekek régi-régi hétvármegyében híres szép leányokról, siratók és csuhajos csárdások, magyar énekek, amelyekben annyi őserő lobogott, hogy kigyult tőle a szem és a szív. Meghaltak velük. Ők tudták még.

És meghalt velük a régi élet. Az ősi formájú csordapásztorok, csikósok, kecehalászok, mezőjárók szép élete, amelynek ők voltak még egyetlen tanúi ebben a megváltozott szürke életben. Atlantis elsüllyedt és nem szól harang többé a multból, mert meghalt a szív, amelyik még emlékezett reá.

A történelem egy darabja is eltemetődött velük. Bosznia hegyeire ők emlékeztek már csak, meg Ferenc Jóskára, akinek katonái voltak. Meg a régi vármegyére, amelynek kosztját sokuk ette éveken át, bús nótát énekelve a páváról, a szabadulás madaráról, mely nem akar felszállni a vármegye házára.

A régi erkölcs, régi kegyesség is elhantolódott velük. Egy egész világ, amelynek ők még élői voltak.

A mult halt meg velük, amelynek kalauzai voltak és amelynek csudálatos szép boltívei alá olyan szívesen vitték el azt, akit érdekelt a Mult.

A Mult tanúi elmennek lassan. A régi

embereket eltakarítja az idő. És a mult már csak öreg könyvekben él ezután, meg néhány emlékből, amelyek úgy maradnak itt, mint az eltűnt folyó medrében a kagyló.

Ménkö János még az emléket is magával vitte. Az az egy emléke volt, vele akart koporsóba zárkózni. Az az emlék egy kép volt, amely a fiatal Ménkö Jánost ábrázolta, fényes huszári ruhában, holló-fekete lovon. Szívvidító délcegen ül nyalka lován a daliás magyar huszár, azon a képen. A mentéje repdes, ahogy lova ágaskodik. A kardja messze előretartva villog. Ez volt egykor Ménkö János, a király huszárja, lányok szemefénye.

A szép képet nem látja többé senki. Betették, így végrendelte a haldokló vén Ménkö, betették a koporsójába.

Odatették a kileneven éves halott mellére.

Hadd álmodjanak együtt.

Szolgaság és igazságtalanság

E kettő az, miktől — úgy gondolom — nemcsak minden magyar embernek, de minden embernek is, igaz embernek persze, borsószik a háta. Ez a kettő bántott bennünket felvidéki testvéreink sorsánál is. De ez fáj az egyes embernek is. Ha szabadságunkat gúzsba kötik, ha igazságtalannul bánnak velünk bármirészben: mint az egyszeri valaki mondta, „Embert tudnánk enni!”

Ez eddig rendben volna, így van. De kérdelem, nem hatalmaskodunk-e mi magunk is másokkal szemben, alárendeltjeinkkel szemben, főnök alantasaival, gazda cselédjével szemben, nagysokszor. Nem követünk-e el méltatlanságot, igazságtalanságot másokkal szemben? Mert ha igen, akkor ne ítéljük könnyedén mások fölött. Ne ítélj, hogy ne ítéltesél.

Az Isten mindenkit szabadságra rendelt, ember ne kötözzön hát meg senkit szolgaságnak igájával! Isten igazságos, legyünk mi is azok, hiszen Isten képére és hasonlatosságára teremtett lények voltunk.

most száll hajóra Hamburgban édesanyjával és három kis testvérével, hogy kivándoroljon Amerikába az édesapja után, aki másfél éve ment ki Fehérgyarmatról az Újvilágba. A bécsi gyorsan ismerkedtem össze velük. Legkisebb gyermekét még szoptatja az anyja, a legnagyobbat, Jóskát ki kellett vennie az iskolából, a negyedik elemiből. Felesbe kiadott földjükből nyolc mázsa búzát kaptak, ebből kellett a szegény asszonynak ötödmagával élnie a múlt ősztől mostanáig. Az apjuk valahogyan, valahonnan kerített (talán gyűjtött?) ötszáz dollárt és most a kis család leszakad a magyar élet fájáról, elvesz számunkra talán mindörökre.

— „Nemsokára visszkapjuk a Felvidéket. Jó volna, ha maguk is várnának egy kicsit és nem mennének Amerikába!”

— „Nem kapunk mi abból kérem egy fűzfát sem...” — válaszolta könnyező szemekkel az egyszerű magyar asszony. „Kint Amerikában csak jobban fog menni a dolgunk.”

A máskor oly hosszúnak tetsző bécsi út most egykettőre véget ért, pedig úgy szerettem volna sokáig velük maradni. Jóskával különösen összebarátkoztam. Jeltet adtam volna neki az ó- és újtestamentumi bibliai történetekből, a zsoltárokból és dicséretekből. Neki és az édesanyjának is.

— „Nincs is egyebünk” — mondotta kibontva tarisznyájukat — mint ez az öreg Zsoltár, Szentírás és a Tompa imádságos könyve, meg azután ez az olvasókönyv”.

Jóska után a kisebbeket vettem elő, akik még nem tudtak ugyan olvasni, de mind a kettő ismeri az olvasókönyvből Mátyás király kolozsvári lovasszobrának, Rákóczi kassai sirboltjának képét és a Kinizsiét is, aki szájában egy halott törökkel járja a vitézi táncot, Kossuthét, meg Petőfiét és mind a három gyermek tudja, és édesanyjával együtt dudolta a

Kassa

II. Rákóczi Ferenc nyugvóhelye, a dóm

dicséretet: Adjunk hálát mindnyájan az Atya Úristennek...

Soha nem láttam ilyen szomorú istentiszteletet, még temetést sem. Egy kiköltöző magyar család menekül a szegénységből, megélhetést, boldogságot, kenyeret akar keresni. Kinizsi hiába verte a törököt Mátyással együtt, Rákóczi hiába halt meg Rodostóban, Kossuth Turinban, Petőfi Segesvár mellett, hiába, hiába minden! Zsoltárt énekelve vándorol ki Agárdi Jóska az édesanyjával és három testvérkéjével az édesapja után túl a tengerre. Kinek ne csalt volna ez az utazás könnyet a szemébe.

I. G.

Felvidéki reformátusok éneke

Mint amikor szálló szélbe',
Zúgni kezd az erdő mélye
S nyögve, sirva, hajladozva
Borzong minden fája, bokra;
Úgy zúgnak fülünkben a régi emlékek,
Mikor felzendül a kálvinista ének,
hogy: „Tebenned bízunk eleitől fogva“.

Óh emlékszünk: Könnyre, vérre,
Láncra, gyászra, szenvedésre.
Sokszor úgy látszott már, hogy reményünk
sincsen,
Sem égen, sem földön, nincsen, ki segítsen,
Csak VALAKI óvott, csak az az egy
védett,
Csak abban az egyben láttunk menedéket!
Hogyne zengene hát ajkunkon az ének,
Hogy csak Te voltál és Te vagy erős Isten,
Hajlékunk a multban, jelenben, jövőben;
És Te megmaradsz minden időben.

Imádságoskönyvem

Persze még mindig kapható. Most, mikor az adventi szent napokat elhozta ránk az imádságot meghallgató Isten, s a tél is itt van hosszú, csendes estéivel: a lélek könnyebben hajlik-indul imádkozásra. Úgy szeretném, azt szeretném, hogy a szent adventben lehetőleg sok-sok ház asztalán, sok-sok embertestvérem szíve előtt ott lenne az Imakönyvem. Adventi imák, karácsonyi, ó-évi, új-évi imák vannak abban bőséggel, szívemből szagattam azokat. De jól is tette Borsos Miklós uram, hogy 20 szegény számára megvásárolta, 20 pengőn a 20 imakönyvet. Egy másik jó ember összes cselédeinek vett egy-egy példányt, Dégenfeld Pál gróf még épen 100 P-t küldött, Tisza Lajos gróf s egynéhány helybeli jobbmódú testvérünk is valahány pengőt. De még szebb, hogy egy kis éneklőgyerek fillérenként összegyűjtögetett annyi pénzt, hogy édesanyjának vehessen egy Imakönyvet. (Persze, adtam ingyen!) Fájdalمام is volt ez ügy

körül — igaz! Egynéhány igen jómódú úrinő visszaküldte könyvemem: Nem kell! Megható példáit tapasztaltam ezzel szemben a gyöngéd szeretetnek. Névnapi, születésnapra, esketéskor a menyasszonynak, testvér a testvérnek, szülő gyermekének: Imakönyv! Imakönyv! *Karácsonyi ajándéku* szebbet, kedvesebbet el sem is képzelek. — Ünnepi, díszesebb kiadásban is kapható, de egyszerűbb formában is!

*

A „Szeretet“ elérkezik megint egy évi pályafutásának végéhez, hogy tovább induljon pályautján. 1906-ban kezdődött az élete. Hajh de régen volt! Sokat írtam, még többet küzdöttem... azóta. Volt úgy, hogy nem tudtam a nyomda- és egyéb költséget fedezni. Az idén is, bizony 20—30 P került be havonként, s abból nehezecke volt 80—100-at kiteremteni. Dehát az Isten csodatévő! Mostmár esztendő vége, új esztendő indulása közeledik. Kérem a pártfogást, minden átértő lélek és érző szív nemes pártfogását. A „Szeretet“ kér egy kis szeretetet!

Vasúti menetrend

Kisujzálláson.

Érvényes 1938 október 2-től

DEBRECEN FELÉ:

Személyvonat	2 ó 07	Személyvonat	0 ó 09
Gyorsvonat kp.	2 „ 20	Gyorsvonat kp.	3 „ 56
Gyorsvonat nyp.	10 „ 27	Motorvonat	6 „ 28
Személyvonat	12 „ 00	Gyorsvonat	8 „ 45
Gyorsautóbusz	14 „ 29*	Sebesvonat	13 „ 22
Motorvonat	15 „ 30	Személyvonat	15 „ 09
Gyorsvonat nyp.	17 „ 20	Gyorsvonat	18 „ 31
Sebesvonat	19 „ 54	Gyorsautóbusz	21 „ 42*

DÉVAVÁNYA FELŐL:

Vegyesvonat	7 ó 45	Vegyesvonat	4 ó 00
Személyvonat	13 „ 07	Személyvonat	10 „ 28
Vegyesvonat	18 „ 00	Vegyesvonat	13 „ 25

Kál-Kápolna felől -

Motorvonat	7 ó 38	Motorvonat	6 ó 30
Motorvonat	13 „ 15	Motorvonat	13 „ 23
Motorvonat	18 „ 28	Motorvonat	17 „ 23

Kál-Kápolna felé -

* Csak akkor áll meg, ha le-, vagy felszálló utas van.